

РЕШЕНИЕ

№ 311

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 16.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **2206** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Производството по делото е образувано по жалба на И. 99 Е. с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Й. М. У. срещу Ревизионен акт № Р-22002317000317-091-001/08.11.2017г., издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ - възложил ревизията и Л. Д. П., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията при Териториална дирекция С. на Национална агенция за приходите (ТД на НАП С.), потвърден с Решение № 141/26.01.2018г. на директор на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП) – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

С жалбата се оспорва ревизионния акт в частта на непризнато право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 15 014,79 лв. за данъчни периоди м. 04, м.05, м.09, м. 11. 2016 г., по подробно изброени в жалбата 20 бр. фактури, издадени от доставчика - И. 94 Е.[ЕИК] ведно с начислените лихви. В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност на РА в оспорената част, като издаден в нарушение на материално приложимия закон. Твърди, че безспорно са налице всички законови изисквания за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Сочи, че ревизиращият орган е игнорирал представените от ревизираното

лице доказателства във връзка с извършените доставки. Твърди, че непълното изясняване на обстоятелствата, свързани с произхода на стоките е ирелевантен за изпълнението на фактическия състав на чл.6 от ЗДДС, поради което ревизиращият орган е достигнал до неправилен извод за липса на доставка. Изразява искане ревизионния акт да бъде отменен в обжалваната част.

Ответникът – директорът на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован се представлява от юрк. А., която изразява искане жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, като се вземат предвид съображенията, изложени в решението на директора на ДОДОП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед №Р-22002317000317-020-001/17.01.2017г., издадена от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., връчена на 25.01.2017г., е възложено извършването на ревизия на И. 99 Е. за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 05.04.2016 г. до 30.11.2016 г.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22002317000317-020-002 от 19.04.2017г., срокът за приключване на ревизията е определен до 25.06.2017г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002317000317-092-001/30.06.2017 г. Видно от представените доказателства, в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите и изводите в РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22002317000317-091-001/08.11.2017 г., издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Л. Д. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. С РА са установени задължения за довносяне на ДДС общо в размер на 13 617,15 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 1 939,90 лв. Допълнително установените задължения произтичат от извършени корекции на декларирания резултат за ревизираните периоди, с изключение на м. 07.2016 г., вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 17 255,93 лв. на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС по фактури, издадени от И. 94 Е. с предмет на доставка стоки – дърва и по фактури от подробно изброени в РД и РА доставчици на горива.

С вх. 23-22-2805/30.11.2017г. по регистъра на дирекция ОДОП С., в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба срещу РА, до директора на дирекция ОДОП - С.. Пред горестоящия административен орган РА е оспорен в частта относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 15 014,79 лв. по подробно описани и посочени в жалбата фактури, издадени от И. 94 Е..

От решаващия административен орган е постановено решение №141/26.01.2018 г., с което Ревизионен акт №Р-22002317000317-091-001/08.11.2017 г. е потвърден в оспорената му част, относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 15 014,79 лв. за данъчни периоди м. 04, м. 05, м. 09, м. 11.2016 г. по подробно изброени 20 фактури, издадени от доставчика И. 94 Е., ЕИК[ЕИК], ведно с начислените лихви. Решението е издадено в рамките на срока по чл. 155, ал.1 от

ДОПК и от компетентен орган, при условията на заместване, за което е представена заповед № ЗЦУ-ОПР-42/19.12.2017 г. на изпълнителния директор на НАП.

РА е оспорен по съдебен ред пред Административен съд София град с жалба, подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен /ревизионен/ акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Поради това съдът намира жалбата за процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА е издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., овластен с компетентността на възлага ревизии със Заповед № РД-01-396/30.03.2016г. /лист 59/, и Л. Д. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – в качеството ѝ на ръководител на ревизията съгласно ЗВР, издадени от възложителя на ревизията. РА, РД и ЗВР са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени доказателства на хартиен и електронен носител, приобщени към делото, които не са оспорени и установяват наличието на валидни удостоверения за квалифициран електронен подпис на издателите на документите към момента на подписването им. С оглед на това, съдът намира, че РА за издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. по тълк. д. № 10/2016 г. на ОС на съдиите от I и II отделение на ВАС.

РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

В хода на съдебното обжалване са приобщени материалите, събрани в хода на ревизията, представени са писмени доказателства и е допусната съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза за установяване на релевантни обстоятелства към данъчното облагане на ревизираното лице във връзка с реалността на спорните доставки и произтичащите от това правни последици. Заключение на експертната е прието без оспорване от страните. Съдът го кредитира изцяло като обективно, компетентно изготвено и даващо пълен и обоснован отговор на поставените задачи. Констатациите на вещото лице са изложени по-долу в мотивите на настоящото решение.

С Протокол №Р-22002317000317-ППД-001/13.03.2017 г. в ревизионното производство са приобщени доказателства, представени от ревизираното дружество при извършена проверка на същото. С Протокол №0785197/22.06.2017 г. са приобщени РД №Р-22002315006978-092-001/16.02.2016 г. и РА №Р-22002315006978-091-001/25.04.2016г., издадени на И. 94 Е., документиращи установени резултати вследствие ревизия по ЗДДС за периодите от 01.05.2015 г. до

31.07.2015 г.

С Протокол №0785194/13.06.2017 г. е документирано посещение на адрес за кореспонденция на ревизираното дружество с цел ревизия и връчване на Постановление за предварителни обезпечителни мерки, при което не е открит представляващия или упълномощено лице.

От ревизиращите е констатирано, че И. 99 Е. е регистрирано по ЗДДС лице, считано от 05.04.2016 г. и за ревизираните периоди извършва търговия на едро с дървесина. Установено е, че дружеството не разполага със склад или търговски обект, няма назначени по трудов договор лица, не е декларирало изплатени възнаграждения по извънтрудови правоотношения и извършва посредничество между доставчици на дървесина и клиенти, закупуващи дървесина от страната и чужбина. Съгласно представените от представляващия писмени обяснения, доставчиците на дървесина доставят стоката, натоварена на транспортна единица, като за това дружеството им заплаща изразходваното гориво по фактури, издадени на името на И. 99 Е. до място на територията на страната и след уточнение за разхода извършен за всеки курс. При ревизията е установено, че И. 99 Е. не разполага с транспортни средства, склад за съхранение на гориво, не е представило транспортни документи и документи за префактуриране на закупеното от него гориво към доставчиците на дървесина и не е предназначено за последваща продажба. Органите по приходите са приели, че закупеното гориво не е използвано за целите на извършваната икономическа дейност и по същите фактури не е налице правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 69, ал. 1 от ЗДДС и във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 2 и чл. 6 от ЗДДС, което не е предмет на оспорване в настоящото производство.

Установено е, че за м. 04, м. 05, м. 09, м. 11.2016 г. И. 99 Е. е ползвало право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 16 644,79 лв. по фактури, издадени от И. 94 Е., документиращи доставка на дървесина и дърва за огрев. Фактурите са описани в РД.

За установяване правомерността на ползваното право на приспадане на данъчен кредит и на основание чл. 45 от ДОПК на И. 94 Е. е извършена насрещна проверка, приключила с ПИНП №П-22002317043965-141-001 /19.04.2017 г.

Констатирано е, че изготвеното ИПДПОЗЛ №П-22002317043965-040-001/15.03.2017 г. е връчено на проверяваното дружество на 31.03.2017 г. на деклариран електронен адрес в хода на стартирана процедура по чл. 32 от ДОПК. В указания срок не са представени изисканите документи.

От служебно извършена проверка в базата данни на НАП е установено, че И. 94 Е. е deregистрирано по ЗДДС лице, считано от 09.02.2017 г. по инициатива на орган на НАП. Проверяваните фактури са отразени от доставчика в дневниците за продажби по ЗДДС за съответните периоди, но декларираният данък не е внесен.

От ревизираното дружество са изискани всички документи и доказателства, свързани с фактурираните доставки от И. 94 Е. – фактури, договори, приемо-предавателни протоколи, доказателства за осчетоводяване и разплащане, сертификат за качеството, транспортни документи, начина на калкулиране на цената по доставките.

И. 99 Е. е представило копия на процесните фактури, фискални бонове към тях, удостоверяващи извършено плащане в брой, приемо-предавателни протоколи, главна книга на сметка 304.1 – дърва за периодите от 01.04.2016 г. до 31.12.2016 г. и копие на договор от 06.04.2016 г., сключен между И. 99 Е. /купувач/ и И. 94 Е. /продавач/.

Предмет на договора е извършване на съвместни дейности по координиране и съгласуване доставката и реализацията на дървесина в страната и чужбина.

От извършени служебни справки по отношение на доставчика е констатирано, че И. 94 Е. има регистрирано фискално устройство от стационарен обект. По отношение на кадровата обезпеченост на доставчика е установено, че за ревизираните периоди няма назначени лица по трудов договор и не е подадена справка по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени възнаграждения по извънтрудови правоотношения. За периодите на доставките И. 94 Е. е закупило стоки на значително по-малка стойност от фактурираните продажби. При ревизия по ЗДДС за периодите от 01.05.2015 г. до 31.07.2015 г. на И. 94 Е., приключила с присъединените РД №Р-22002315006978-092-001/16.02.2016 г. и РА №Р-22002315006978-091-001/25.04.2016 г., са установени задължения за данък в размер на 14 435,39 лв. и лихви - 2 921,97 лв., които не са погасени. Цитираният РА е потвърден с решение на директора на дирекция ОДОП С..

При ревизията на И. 94 Е. е констатирано, че дружеството не разполага с недвижими имоти, складове, обекти и МПС, разполага с два броя триони „Х.“ на стойност 2 023,00 лв., не разполага със складове, не притежава лицензи и разрешителни и др. обекти. Счетоводното обслужване на дружеството се извършва от Й. М. У., представляващ и едноличен собственик на капитала на И. 99 Е.. При извършената ревизия е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 35 147,84 лв. по фактури с предмет на доставка „стоки-дърва“, издадени от КОЗ-79 Е., счетоводител на което е Й. М. У.. За издадените от КОЗ-79 Е. фактури към И. 94 Е. е направен извод за наличие на абсолютна симулация, при която стоката, фактурирана като предмет на доставката, изобщо липсва.

В хода на ревизията органите по приходите са направили извод, че доставките по спорните фактури, издадени от И. 94 Е. не са реално осъществени именно от вписаният във фактурите доставчик. Този извод е обоснован с липсата на доказателства, които удостоверяват възможността доставчикът да е разполагал със стоките – дървесина, предвид обстоятелството, че същият не притежава необходимата ресурсна обезпеченост. И. 94 Е. не разполага с обекти, работници и транспортни средства. От ревизираното дружество не са представени доказателства за място на предаване на стоките, от кои лица е извършено приемо-предаване, натоварване и транспортиране на дървесината, на кой обект. Прието е, че стоките са доставени от трето лице/лица, различни от вписаното във фактурите. Направено е заключение, че чрез включване на процесните фактури с право на приспадане на данъчен кредит, на ревизираното дружество е било известно, че участва в злоупотреба с ДДС, още повече, че неговият представляващ е бил счетоводител в И. 94 Е., а И. 99 Е. е учредено непосредствено след връчване на РД на доставчика И. 94 Е..

При така установените факти, с процесния РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС по издадените фактури от И. 94 Е. общо в размер на 16 644,79 лв. за м. 04, м. 05, м. 09, м. 10, м. 11.2016 г. Предмет на оспорване е непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 014,79 лв., по изброени в жалбата фактури, издадени от И. 94 Е.. Оспорването не включва фактури № 81/28.09.2016 г. с данъчна основа в размер на 4050,00 лв. и ДДС 810,00 лв. и фактура № 82/28.09.2016 г. с данъчна основа в размер на 4100,00 лв. и ДДС 820,00 лв.

В случая, за да установят реалността на документираната доставка, с оглед

разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ДОПК, вменяваща задължение на органите по приходите да събират служебно доказателства, от ревизиращия екип е инициирана насрещна проверка на доставчика. Ревизиращите органи са анализирали наличната информация и са извършили необходимите служебни проверки, в резултат на което се е формирало становището, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документираната с тях доставка именно от посочения доставчик.

Настоящата инстанция споделя така формирания извод, тъй като намира, че съвкупната преценка на събраните в хода на ревизионното производство доказателства не позволява да бъде прието, че издадените от И. 94 Е. фактури документират реално извършена доставка на стоки. Както в хода на ревизионното, така в съдебното производство не бяха представени доказателства за ползвани услуги на превозвач за извършване на доставките. От експертното заключение не може да се установи по какъв начин са били осчетоводени фактурите, издадени от И. 94 Е. с клиент И. 99 Е., както и какви разходи са били направени във връзка с процесните доставки.

Реалното извършване на една доставка на стока и услуга е положителен факт от действителността, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените сделки. Липсата на такива, съответно може да обоснове извода на липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС. В случая, съдържащите се по преписката документи не доказват по безспорен начин извършването на реални доставки на стоки и услуги, като предпоставка за възникването на правото на данъчен кредит. Следва да се посочи, че по аргумент от чл.154 от ГПК в тежест на жалбоподателя, като лице, черпещо за себе си изгодни правни последици – претендираното право на данъчен кредит, е да докаже реалността на процесните доставки.

Видно и от заключението на СИЕ по отношение на декларираните продажби от Инса комерс 94 Е. към И. 99 Е. са приложени фактури за доставка на дърва от предходни доставчици, но вещото лице не е установило контакт с управител и/или представляващ дружеството, поради което и не може да се установи по какъв начин са били осчетоводени тези доставки, както и дали в периодите, в които са издадени част от фактурите /през 2015 г./ дружеството е извършвало търговска дейност. От анализа на допълнително представените в съдебното производство документи, описани в допълнителното заключение вещото лице установява, че Инса комерс 94 Е. е декларирано покупки на дърва, дървесина през м. април, май и юли 2016 г. /разходи/, като същевременно е декларирано продажби на дървесина към И. 99 Е. през м. април, май, септември и ноември 2016 г. В подаваните СД по ЗДДС за периода м. април – ноември 2016 г. дружеството не е декларирано покупки /разходи/ за наем на активи, в подадената ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г. не е декларирано разходи за амортизации на собствени активи. Вещото лице не

е успяло да установи продадената от Инса комерс 94 Е. през септември – ноември 2016 г. дървесина кога е била закупена и къде е била съхранявана. Недоказано е и твърдението на жалбоподателя, че на контрагентите на И. 99 Е. е признато право на приспадане на данъчен кредит по издадените от дружеството фактури за доставка на дървесина, закупена от И. 94 Е.. Видно от допълнителното заключение на СИЕ на Л. ЕМ Е., Е. Д Т. Е. и И. комерс 77 Е. не са били извършвани данъчни ревизии за периода април – ноември 2016 г. От представените СД по ЗДДС и дневници за покупки вещото лице установява, че дължимия ДДС по издадените фактури от И. 99 Е. е дал отражение при формиране на резултата за съответния данъчен период. Последното обаче не означава, че е признато в резултат от контролна дейност наличието на основание за приспадане на отразения във фактурите ДДС. Също така и наличието на реална доставка между И. 99ЕООД и неговите контрагенти, където дружеството се явява доставчик не означава, че между И. 99 Е. като получател и И. 94 Е. като доставчик е реализирана доставка на дървесина

По отношение на Палети БГ Е. са извършени данъчни ревизии, като проверяваните периоди са от 01.03.2016 г. до 31.05.2016 г. и от 01.06.2016 г. до 31.08.2016 г. За резултатите от извършените ревизии са издадени ревизионни актове, с които на дружеството е било възстановено ДДС. През проверяваните от данъчните органи периоди И. 99 Е. не е бил доставчик на Палети БГ Е..

В представените приемо-предавателни протоколи, съставени между И. 94 Е. и ревизираното дружество, е посочено, че същите са подписани от представляващите двете страни в [населено място] и предаващата страна предава, а приемащата страна приема описаните видове и количества дървесина, докато жалбоподателят е посочил в писмени обяснения, че дейността се извършва в склад в Гара Я. съвместно с И. 94 Е.. В представените документи относно предходни доставчици липсват данни за мястото на доставка, начин на транспортиране, за чия сметка е транспорта и с какви транспортни средства е осъществен. Такива доказателства не са представени както в производството през органа по приходите, така и в настоящото съдебно производство. Относно доставките от предходни доставчици и от прекия доставчик към ревизираното лице липсват кантарни бележки, превозни билети или други документи, които да удостоверяват начина на измерване на количеството предадена дървесина към съответния получател.

С оглед приетата по делото ССЧЕ /лист320/ и допълнителна ССЧЕ /лист 532/, съдът е длъжен да отбележи, че правилното счетоводно отразяване на процесните фактури при жалбоподателя не е достатъчно, за да се направи извод за действително осъществена стопанска операция - доставка на стока по чл.6 от ЗДДС и възникнало данъчно събитие. Наличието на осчетоводяване на процесните фактури е ирелевантно за извършване на преценка, касаеща реалността на доставките. Както притежаването, така и редовното осчетоводяване на фактурите, вкл. и отразяването в дневниците за продажби, не е достатъчно да обоснове фактическо извършване на отразените в тях стопански операции. Във връзка с това, следва да се

отбележи, че в т.13 от Решение по дело С-342/87, СЕС е приел, че упражняването правото на приспадане на данъчен кредит, не включва данъка, който се дължи само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка или платени, доколкото са дължими.

След преценка на доказателствата в тяхната съвкупност съдът приема, че не е доказана реалност на доставките по процесните фактури. При липса на доказателства за реалност на доставката, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Недоказаният факт е неосъществен факт. Когато не е установено по ясен и безспорен начин, както че доставчикът е бил в състояние да изпълни посочената във фактурата доставка, така и че получателят по фактурата реално е получил резултат от услуга, който е използван в икономическата му дейност, то не може да и да се признае, че между двете страни по фактурата е осъществена доставка, по смисъла на ЗДДС, представляваща основание за възникване на право на данъчен кредит.

Издаването на фактура не е достатъчно основание да се приеме, че е осъществена доставка. Фактурата сама по себе си не е данъчно събитие, а частен документ, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици, а именно формиране на данъчен кредит. Поради това, именно той носи и тежестта да докаже правопораждащия факт – извършването на доставка. Нееднократно в свои решения ВАС е имал повод да застъпи схващането, че е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това е причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждане на договорения резултат, при доставката по смисъла, вложен от законодателя - чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗДДС, не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване - извършването на услугата. Това означава, че наличието само на договор, респ. на фактура, не може да породи правомерно упражняване право на данъчен кредит за получателя по доставките, ако той не установи, че издадените му фактури обективират реално осъществени доставки на услуги. За доказване на реалното изпълнение на доставките на услуги, задължение е на получателя, за да може да упражни правомерно правото на приспадане на ДДС като данъчен кредит да притежава доказателства за изпълнение на доставките. Този, който черпи права от доставката, а в случая това е получателят на стоките и услугите, следва да докаже наличието на всички положителни предпоставки на закона за да извърши законосъобразно приспадане на ДДС.

Жалбоподателят твърди, че в случая се касае за транзитни доставки, но следва да бъде отбелязано, че за да бъде доказано осъществяването на транзитна продажба, е необходимо „да се докаже реалното предаване на стоката на разпореждане на получателя от лице - доставчик /предходен доставчик нагоре по веригата/ на издателя на фактурата, като по този начин с

един транспорт, се постига изпълнение по всички самостоятелни доставки по веригата“ - решение № 15625 от 19.12.2017 г. по адм. д. № 9343/2017 г., VIII отд. Освен това в решение № 9311 от 13.07.2017 г. адм. д. № 6813/2016 г., VIII отд.: „Получаването на стоката при клиенти на ревизираното дружество, е факт с правно значение, който следва да бъде доказан от ревизирания получател като част от условията по същество за правото на приспадане на данъчен кредит. В същото време доказването на този факт е изцяло във властта на самото ревизирано лице, доколкото става дума за приемането на стоките в базите на негови клиенти и последващото разпореждане с тях.“ В решение на ВАС № 1720 от 17.02.2016 г. по адм. д. № 14291/2014 Г., VIII отд. е прието, че не е необходимо да бъде представен приемо-предавателен протокол, подписан от предходния доставчик и крайния получател, тъй като са представени доказателства за осъществения транспорт директно от предходния доставчик на прекия по веригата до ревизираното дружество. Между кориците на делото не се намират данни за извършена транзитна продажба по смисъла на чл. 329 от Търговския закон – не са представени споразумения за предаване на предмета на сделката на трето лице – контрагент на жалбоподателя, нито съобщение за предаването им от доставчика. Както в хода на ревизионното, така и в хода на съдебното производство не са представени доказателства по процесните фактури, поради което не може да се приеме, че доказано осъществяването на транзитните продажби. В представените документи не е посочено и транспортното средство, на което са натоварени стоките, по делото липсват данни по отношение на доставчика, както за собствени или наети превозни средства.

Назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна такава не обосновава категоричен извод за реалност на доставките при последователна съдебна практика, че единствено наличието на фактури и счетоводното им отразяване при получателя не е достатъчно да обоснове тази реалност. Счетоводството е производно и отразява предходно съставени първични документи. При наличие на данни по делото за съставени документи, които не отразяват реални стопански операции, заключението на ССЕ, което е изготвено на база на същите документи, обсъдено съвкупно с другите обстоятелства по делото, не доказва реалност на доставките на стоки и услуги по смисъла на чл.6 и чл.9 ЗДДС.

По изложените съображения, съдът намира че РА в оспорената част е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода от делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 980,42 лева, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1, във връзка с чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. 99 Е. с ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002317000317-091-001/08.11.2017г., издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ - възложил ревизията и Л. Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 141/26.01.2018г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място], с който не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 014,79 лв. за данъчни периоди м. 04, м.05, м.09, м. 11. 2016 г., по фактури, издадени от И. 94 Е..

ОСЪЖДА И. 99 Е. с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Й. М. У. да плати на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при Национална агенция за приходите сумата от 980,42 лв. /деветстотин и осемдесет лева и четиридесет и две стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

Съдия: